Geyik ve Deniz Feneri

Çınar BİBER

Geyik ve Deniz Feneri

Çınar BİBER

Geyik Daisy, uzun yeşil ağaçlarla dolu bir ormanda yaşıyordu. Sırtı boyunca beyaz benekleri olan yumuşak, kızıl-kahverengi tüyleri ve boynuna bağlanmış deniz mavisi bir atkısı vardı. Her sabah güneşin doğuşunu izler ve tepelerin ötesinde ne olduğunu merak ederdi. 'Hiç okyanusu gördün mü?' diye sordu arkadaşı martı Finn'e. Finn'in küçük kırmızı bir denizci şapkası vardı ve her zaman neşeli bir cevabı olurdu.

'Okyanus, hayal edebileceğin en büyük, en mavi şey!' dedi Finn, gri kanatlarını çırparak. 'Her gün üzerinden uçuyorum. Benimle gel, sana göstereyim!' Daisy'nin büyük kahverengi gözleri heyecanla açıldı. Küçük çantasını kaptı ve Finn'in peşinden ormanın içinden geçti. Ağaçlar seyrelmeye başlayana kadar yürüdüler, yürüdüler.

Sonunda kıyıya ulaştılar. Daisy'nin nefesi kesildi. Okyanus, önünde parıldayan mavi bir battaniye gibi uzanıyordu. Dalgalar yumuşak bir fısıltı sesiyle gelip gidiyordu. 'Hayal ettiğimden bile büyük!' diye fısıldadı. Finn bir kayaya tünedi ve beyaz göğsünü kabarttı. 'Denize hoş geldin, Daisy!' dedi. Birlikte durup martıların dönüşünü ve çığlıklarını izlediler.

Plajın hemen ötesinde, kayalık bir burunda uzun beyaz bir deniz feneri duruyordu. Kırmızı çizgileri öğleden sonra güneşinde parlıyordu. 'Şu ne?' diye sordu Daisy. 'O bir deniz feneri,' dedi Finn. 'Gemileri gece güvende tutar. Ama bugün ışık yandığını görmüyorum.' Daha yakına yürüdüler ve kapıdan birinin mırıldandığını duydular. 'Ah canım, ah canım,' dedi bir ses.

Deniz fenerinin kapısında yaşlı bir adam duruyordu. Gür beyaz sakalı, kalın lacivert kazağı ve güneş ışığında kısılan gözleri vardı. 'Merhaba,' dedi Daisy utangaççа. 'Ben Daisy, bu da Finn. Siz deniz feneri bekçisi misiniz?' Adam başını salladı. 'Ben Bekçi Oakley ve gözlüklerimi kaybettim! Onlar olmadan ışığı yakmak için göremiyorum!'

'Akşam sisi geliyor,' dedi Finn, suyun üzerindeki kara bulutlara bakarak. 'Gemilerin ışığa ihtiyacı var!' Bekçi Oakley endişeli görünüyordu. 'Her yeri aradım,' diye iç çekti. 'Yuvarlak gözlüklerim kayboldu ve gözlüklerim olmadan onları bulamıyorum!' Daisy derin bir nefes aldı. 'Endişelenmeyin,' dedi. 'Finn ve ben onları bulmanıza yardım edeceğiz!'

Hemen aramaya başladılar. Finn deniz fenerinin tepesine uçtu ve her çıkıntıya baktı. Daisy kapının etrafını ve basamakların altını kontrol etti. 'Bir deniz kabuğu ve paslı bir anahtar buldum,' diye seslendi, 'ama gözlük yok!' Bekçi Oakley bir banka oturdu ve kel kafasını kaşıdı. 'Bu sabah martıları beslerken onlar bendeydi,' dedi.

'Düşünelim,' dedi Finn, Daisy'nin yanına konarak. 'Martıları besledikten sonra nereye gittiniz?' Bekçi Oakley sakalını ovuşturdu. 'Kayaları kontrol etmek için suya doğru yürüdüm,' dedi. 'Sonra geri döndüm ve çay yaptım.' Daisy'nin kulakları dikildi. 'Belki yol boyunca bir yere düşmüşlerdir!' dedi. 'Adımlarınızı tam olarak takip edelim.'

Daisy ve Finn bekçinin yolunu geri izlediler. Dalgalara doğru kayalık patikadan aşağı yürüdüler. Finn alçaktan uçtu, keskin kara gözleriyle yeri taradı. Daisy çalıların altına ve taşların arasına baktı. Sis yaklaşıyordu, havayı yumuşak ve griye çeviriyordu. 'Acele etmeliyiz,' dedi Finn. 'Gemilerin yakında ışığa ihtiyacı olacak!'

Suyun kenarına ulaştılar. Gelgit yükseliyordu ve dalgalar kayaların üzerine sıçrıyordu. 'Şuraya bak!' diye bağırdı Daisy. Suyun hemen üstünde düz bir kayanın üzerinde bir çift yuvarlak gözlük duruyordu. Ama dalgalar büyüyordu. Daisy dikkatlice yaklaştı, ince bacakları titriyordu. 'Onlara ulaşabilirim!' dedi. Boynunu uzattı ve gözlükleri nazikçe aldı.

Daisy gözlükleri olabildiğince hızlı bir şekilde patikadan yukarı taşıdı. Finn önden uçtu, 'Onları bulduk! Onları bulduk!' diye seslendi. Bekçi Oakley ayağa kalktı, kısılan gözleri umutla parladı. 'Gözlüklerimi buldunuz!' dedi. Onları taktı ve kocaman, sıcak bir gülümseme yaydı. 'Şimdi her şeyi net görebiliyorum. Siz ikiniz harikasınız!'

Bekçi Oakley deniz fenerinin merdivenlerinden aceleyle çıktı. Daisy ve Finn hemen arkasından gittiler. Tepede, büyük lambanın önüne geçti. 'Hadi ışığı yakalım!' dedi. Lambayı yaktı ve ışık huzmesi parlak ve altın rengi olarak fışkırdı. Dalgaların üzerinde geniş, sıcak bir daire çizdi. Akşam sisi çöktü ama ışık içinden parladı, güvenli ve istikrarlı.

Deniz fenerinin tepesinden Daisy okyanusa baktı. Işık huzmesi yavaşça dönüyor, gri sisi ve karanlık suyu aydınlatıyordu. 'Çok güzel,' diye fısıldadı. Finn yanındaki korkuluğa tünedi. 'Gemileri kurtarmaya yardım ettin,' dedi. Daisy içten içe sıcacık hissetti. Daha önce hiç bu kadar önemli bir şey yapmamıştı. Deniz de artık bir arkadaş gibiydi.

Bekçi Oakley her birine bir fincan sıcak kakao verdi. 'Buraya her zaman hoş geldiniz,' dedi. 'Deniz feneri arkadaşlara her zaman açıktır.' Daisy mavi atkısını daha sıkı sardı ve gülümsedi. Cesur olduğu için mutluydu. Finn gibi bir arkadaşı olduğu için mutluydu. Ve okyanus artık onun dünyasının bir parçası olduğu için mutluydu.

Yıldızlar çıkarken Daisy ve Finn kayaların üzerine oturup dalgaları dinlediler. 'Okyanusun korkutucu olacağını düşünmüştüm,' dedi Daisy. 'Ama değil. Seninle değil.' Finn başını yana eğdi. 'Arkadaşlar birbirlerine keşfetmede yardım eder,' dedi. 'Arkadaşlar bunun içindir.' Daisy başını salladı. Bu günü asla unutmayacağını biliyordu.

Daisy ormana döndü ama sık sık kıyıya geri geldi. O ve Finn, Bekçi Oakley'i ziyaret ettiler ve deniz fenerinin ışığının dalgaların üzerinde parlamasını izlediler. Okyanus, Daisy'nin en sevdiği yer oldu. Yanında bir arkadaşın olduğunda yeni dünyaların o kadar da korkutucu olmadığını öğrendi. Ve her akşam, iki arkadaş sayesinde ışık parlak ve güvenli bir şekilde parlıyordu.